

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFORENINGER.

Nr. 43.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 23. Oktober 1892.

V. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Børnehjemmet „Kana“.

Et af de Samfundsspørgsmaal, der i højeste Grad berører Kvinderne, er Børnehjemssagen. De mange hjemløse smaa, der paa Grund af ulykkelige Forhold maa savne den nødvendige Forplejning og den ømme Moderhaand, vil altid finde deltagende Hjerter hos tænkende Kvinder. Vi tvivler derfor ikke om, at det er vore Læsere kærkomment at høre en direkte Udtalelse af en af de Plejemødre, der gør et stort Arbejde for disse Samfundets smaa Stedbørn, saa meget mere som Forstanderinden, Frk. V. Møller, er Medlem af vor Kvindeforening og ikke fremmed for Tidens store Spørgsmaal.

Vi giver nu Ordet til Frøkenen selv, som hun har udtalt sig i Bladet „*Samaritansen*“, og haaber, at hendes egne Ord og hendes store Arbejde i Sagen maa vinde Hjerter, der yderligere vil interessere sig for Børnehjemmet. Frk. V. Møller siger blandt andet:

Skønt jeg jo meget godt véd, at der er mange flere ældre Plejemødre, som har samlet meget mere Erfaring end jeg, da jeg kun har været Plejemoder i 12 Aar, saa tror jeg dog i den Tid at have samlet nogen Erfaring og vil ogsaa skrive af den, jeg har, i saa sandt og sundt Lys som muligt.

Nu véd jeg ogsaa meget godt, at der er mange Mødre, som vil trække paa Skuldrene og ryste paa Hovedet, fordi de ikke rigtig har Tro til, at vi ugifte Plejemødre virkelig forstaaar, hvorledes vi skal omgaas Børn, da vi mangler det gyldne Kærlighedsbaand, som knyttes mellem Moder og Barn i Fødselsstunden. Hertil vil jeg sige: deri kan I have Ret; og jeg for mit Vedkommende skal ærlig indrømme, at jeg tit har sukket, fordi jeg følte, at jeg fattedes Kær-

lighed. Men paa den anden Side saa har jeg ogsaa følt, at hvor jeg stod afmægtig, der var Gud mægtig, idet han forvandlede Vandet til en virkelig levende Kærligheds-Vin, som knyttede Børnene og mig fast og inderlig sammen, hvilket jeg haaber, at efterfølgende Linjer vil være et Bevis paa.

Jeg vil saa begynde at give en lille Skildring af, i hvilken Tilstand en Del af disse Børn er, naar de bliver optagne i Hjemmet.

Vi har en lille Dreng, som vi fik fra Kommunehospitalet; han var trods sin unge Alder (knap 2 Aar) en meget ustyrlig lille Fyr, der rev og slog om sig, saa de paa Hospitalet ikke kunde magte ham paa anden Maade end ved, at der laa en Pisk i Sengen hos ham, hvilken han havde megen Respekt for. Om denne lille Dreng var Opfattelsen paa Hospitalet saaledes: „Dersom han ikke kommer ind under gode Forhold, da vil han ende som Forbryder.“ Da jeg hørte denne Udtalelse, syntes jeg, at den lød noget vel skrap, men siden jeg fik ham, saa har Hospitalets Opfattelse af ham tit og ofte vist sig just ikke at være greben aldeles ud af Luften; jeg har tit med Gru tænkt paa, hvad jeg dog skulde gøre med saadant et lille stakkels Menneskebarn. Han har ofte kastet sin Tallerken Mad paa Gulvet, naar den ikke var efter hans Hoved, og naar man saa talte ham til Rette derfor, saa blev han saa opfarende, at han greb det første det bedste og kastede efter os, ofte har han grebet Øksen og truet os med. Men nu, ja nu har han været hos mig i 10 Aar, og er Gud ske Tak! bleven en rigtig kær og god lille Dreng. Han er en sand Solstraale i Hjemmet, og jeg vilde for meget ikke have undværet baade Kampen og Glæden, vi har delt med hinanden.

En anden lille forældreløs Dreng havde,

da vi fik ham, en blodig Ring om Halsen, som om den var skaaret med en Snor, oven paa dette Saar havde han et uldent Tørklæde, som vi paa ingen Maade maatte faa Lov at røre ved. Vi lod ham saa beholde det paa, til han var falden i Søvn om Aftenen, og da opdagede vi, hvad der var i Vejen. Den lille Dreng havde trods sin unge Alder tabt Troen paa Mennesker, han talte ikke i det første halve Aar og græd, naar vi kærtegnede ham; men omsider fattede han Tillid til os og blev rigtig barneglad. Et lille Bevis paa, hvor kær og glad han er, vil De faa, naar jeg fortæller Dem, at han tit og ofte kom hen, uden jeg skulde se det, og tog Fligen af mit Forklæde og kysede det, hvorefter han saa atter hoppede bort lig en lille Fugl, lykkelig og glad.

En tredje Dreng var saa ussel som Følge af Mangel paa Næring, saa vi ventede hver Dag Døden; han kunde ikke taale nogen Slags Mad, saa han var vanskelig at hjælpe. Vi begyndte med at give ham en Spiseskefuld Middagsmad med os andre én Uge, næste Uge fik han to Skefulde og næste tre, og saa fremdeles, til Tallerkenen omsider blev fuld. En lignende Fremgangsmaade forsøgte vi med Øllebrød om Morgen; disse Forsøg kronedes med Held, saa nu er han en sand lille Kraftkarl, i Sammenligning med, hvad han har været.

Se, af saadanne Træk kunde jeg godt fremføre flere, men jeg vil dog kun indskrænke mig til et Par Eksempler endnu. Vi har en Dreng; da vi fik ham, var han 6 Aar og havde været i 7 forskellige Plejer; hvor forkvaklet og forsømt et saadant Barn bliver i en saadan rodløs Tilværelse, det kan vist alle forstaa, saafremt vi dog i nogen Maade har Forstaaelsen af Barnenaturen.

Det første Ord, han sagde til mig, da han kom, var: „Vil du være min Moder?“